



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **FROS ZPS s. r. o.**  
sídlem Těšínská 1023/29, 746 01 Opava  
zastoupený advokátem Mgr. Josefem Bartončíkem  
sídlem Koliště 55, 602 00 Brno

proti  
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**  
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5668/22/5300-21442-712906

**takto:**

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5668/22/5300-21442-712906 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 776 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Josefa Bartončíka, sídlem Koliště 55, 602 00 Brno.

## Odůvodnění:

### *Vymezení věci*

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 13. 4. 2022 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 26. 1. 2021, dodatečným platebním výměřům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2016 a leden až prosinec 2017.
2. Žalobce připomněl, že napadeným rozhodnutím žalovaný aproboval postup správce daně, který vyústil v neuznání odpočtů na DPH ve vztahu k plněním poskytnutým žalobci společností RENTOR RACING s. r. o. (dále také jen „RENTOR“), které tato společnost vyúčtovala žalobci a žalobce jí za vyúčtovaná plnění zaplatil.
3. Plnění poskytnutá žalobci ze strany RENTOR byla představována reklamními plněními na podkladě písemných smluv, podle kterých se RENTOR zavázal označit znakem žalobce doprovodná vozidla, motocykly, dresy jezdců, a tak propagovat činnost žalobce. Uvedené povinnosti byl žalobce povinen plnit při motokrosových podnikcích Mistrovství Moravy, TOP AMA v Polsku, Mistrovství Slovenska, Mezinárodní mistrovství ČR a Mistrovství světa. V rámci čl. IV smluv si strany sjednaly cenu plnění.
4. Správce daně rozporoval rozsah provedené reklamy. Žalobce je přesvědčen, že závěr žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování.
5. Žalobce zdůraznil, že smlouvy, na základě kterých bylo plnění ze strany RENTOR poskytováno, jsou smlouvami inominačními. Žádný právní předpis nestanovuje, jak detailně má být předmět plnění smlouvy o reklamě vymezen, protože je nutné vzít v potaz veškeré okolnosti případu. Žalobce podotkl, že RENTOR sdružoval několik amatérských jezdců, kteří motokrosový sport vykonávali jako volnočasovou a zájmovou aktivitu; za tým RENTOR jezdili zejména M. V. a J. V., ale i další jezdci.
6. Žalobce předal své logo společnosti RENTOR za účelem vytvoření reklamních polepů v různých velikostech podle povahy cílového předmětu, na němž mělo být umístěno. Reklama žalobce na doprovodných vozidlech, závodních motocyklech a dresech jezdců nebyla ojedinělou, ale závodníci vozili reklamu i dalším subjektům. Jednalo se tak o běžnou praxi. Žalobce přitom zdůraznil, že ze smluvních ujednání žádným způsobem neplynul závazek společnosti RENTOR, aby se jezdci účastnili všech závodů pořádaných v rámci motokrosových podniků jmenovaných ve smlouvě. Taková dohoda nebyla mezi smluvními stranami a ani by nebyla objektivně možná.
7. O realizaci reklamy měl žalobce jednak průběžné informace od zástupce společnosti RENTOR a jednak z jednotlivých fotografií, namátkové osobní účasti na závodech a ze zpráv předkládaných mu poskytovatelem reklamy vždy po skončení kalendářního roku. Podle žalobce byla reklama realizována v souladu se smlouvou a v dohodnutém rozsahu.
8. Závěry žalovaného ohledně neunesení důkazního břemene považuje žalobce za zkreslené. Podle žalobce tento prokázal množstvím důkazních prostředků umístění loga na sjednaných

místech a akcích v průběhu let 2016-2017. Mezi žalobcem a RENTOR nebylo sjednáno přesné místo umístění reklamy na jednotlivých zařízeních či dresech a četnost polepů, proto žalobce považoval a považuje za podstatné, že se jednalo o reklamu viditelnou. Pokud žalovaný uzavřel, že z fotografií předložených žalobcem nebylo možno zjistit, kdy byly pořízeny a na jakém místě, resp., zda byly pořízeny na deklarovaných závodech, nezpochybňuje uvedené relevantním způsobem, např. z důvodu, že by z pozadí fotografií bylo evidentní, že jsou pořízeny např. v garáži či domácím zázemí.

9. Pokud se týče závěrečných zpráv, tyto měly toliko rekapitulovat poskytovanou reklamu v určitém časovém období.
10. Žalobce dále v žalobě reagoval podrobně na argumentaci žalovaného ve vztahu k reklamě umístěné na doprovodných vozidlech, motocyklech a dresech jezdců.
11. Podle žalobce žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav v kontextu provedení dokazování a tento následně nepřiléhavě právně posoudil. Žalovaný nezohlednil povahu závodní činnosti jednotlivých jezdců.
12. Zároveň žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný i správce daně sice přiznali poskytnutí reklamy a rozporovali toliko rozsah poskytnutého plnění, avšak neuznali plnění v podobě reklamy ani zčásti.
13. Žalobce zároveň navrhl provedení důkazů fotografiemi a výňatky z facebookových profilů.
14. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Dodal, že se žalobci nepodařilo unést důkazní břemeno stran deklarovaného rozsahu plnění. Odkázal v tomto na napadené rozhodnutí, kde se zabýval hodnocením důkazů ve vztahu k jednotlivým předmětům plnění. Žalobce měl podle žalovaného zachovat přiměřenou míru obezřetnosti a zajistit si takový důkazní standard, aby mohl prokázat, že se předmětné reklamní služby uskutečnily v deklarovaném rozsahu. Pokud se týče námitky uznání alespoň části plnění, v projednávané věci bylo mezi stranami sjednáno plnění komplexní, nedělitelné do dílčích částí. K důkazním návrhům uvedl, že těžiště dokazování tkví v daňovém řízení.

#### *Zjištění z obsahu správních spisů*

15. Z obsahu správních spisů soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 11. 5. 2018 proběhlo u žalobce místní šetření správcem daně, v rámci kterého byly žalobcem správci daně poskytnuty daňové doklady a smlouvy o zajištění reklamy ze dne 1. 7. 2015, 4. 1. 2016 a 2. 1. 2017 uzavřené mezi žalobcem a RENTOR. Dne 4. 3. 2019 byla u žalobce zahájen daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za období 2015-2017 a daně z přidané hodnoty za období únor 2016 – prosinec 2017, a to ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním od společnosti RENTOR.
16. Výzvami ze dne 15. 10. 2020 vyzval správce daně žalobce, aby ve vztahu ke zkoumaným zdaňovacím obdobím prokázal, že přijal plnění deklarovaná na daňových dokladech od společnosti RENTOR v deklarovaném rozsahu, způsobu a ceně. Správce daně po vyhodnocení doposud zjištěných skutečností dospěl k závěru, že z obsahu smlouvy není zřejmé, v jakém rozsahu (počet reklamních míst), na jakém místě a v jakém rozměru mělo být umístěno logo žalobce na doprovodných vozidlech a o jaká doprovodná vozidla se mělo jednat (počet, typ a RZ vozidel), dále na motocyklech a o jaké motocykly se mělo jednat (počet, typ a startovací číslo) a dále na dresech. V návaznosti na tyto výzvy žalobce navrhl mimo již provedené výslechy svědků provedení dalších důkazů, zejména fotografiemi.

17. O zjištěných skutečnostech sepsal správce daně úřední záznam o výsledku kontrolního zjištění dne 10. 12. 2020, na který žalobce po seznámení s jeho obsahem reagoval podáním ze dne 28. 12. 2020, ve kterém vyjádřil se zjištěnými skutečnostmi nesouhlas. Daňová kontrola za jednotlivá zdaňovací období byla ukončena ve vztahu k dani z přidané hodnoty Zprávami o daňové kontrole ze dne 13. 1. 2021. Po zevrubné analýze provedených důkazních prostředků a zjištěných skutečností správce daně uzavřel, že v rámci daňové kontroly žalobce nepřesvědčil správce daně o tom, že plnění, z nichž uplatňuje nárok na odpočet daně, mu poskytl právě deklarovaný dodavatel, v deklarovaném rozsahu, deklarovaným způsobem a v deklarované ceně. V návaznosti na ukončení daňové kontroly vydal předmětné dodatečné platební výměry, proti nimž žalobce brojil odvoláním, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
18. V něm žalovaný shodně se správcem daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně, když žalobce neprokázal, že přijal deklarovaná plnění v deklarovaném rozsahu. K jednotlivým způsobům reklamního plnění žalovaný uvedl, že nebylo osvědčeno, že by společnost RENTOR poskytovala reklamu na doprovodných vozidlech na závodech uvedených ve smlouvách, když správci daně se podařilo dohledat logo žalobce pouze na vozidle Mercedes a Volkswagen v roce 2016 a na vozidle Mercedes v roce 2017. K umístění loga na motocyklech žalovaný zdůraznil mj., že správce daně provedl rozbor webových stránek týmu Rentor racing, fotografií předložených žalobcem a dalších důkazů a zjistil, že v průběhu roku 2016 bylo logo žalobce přítomno na motocyklech č. 8, 10, 35, 71, 74, 219, 700 a 714, leč reklama na těchto motocyklech probíhala nekonzistentně, když byly dohledány fotografie závodů, na nichž logo na motocyklech č. 74,71 a 700 nefiguruje. Za rok 2017 pak správce daně dohledal přítomnost loga žalobce pouze na motocyklech č. 8 a 35 při jednom závodě a jednom tréninku. Proto dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že přijal deklarovaná plnění v deklarovaném rozsahu. Pokud se týče umístění loga na dresech a týmovém oblečení, zjistil správce daně, že logo žalobce bylo přítomno na dresech či týmovém oblečení na některých závodech, nicméně ne na všech závodech uvedených ve smlouvách (což podle správce daně ani být nemohlo s ohledem na analýzu účasti jezdců na jednotlivých závodech). Žalovaný dále zdůraznil, že existuje rozpor mezi tvrzeními žalobce a předloženými důkazními prostředky, neboť ačkoli byla reklama sjednána jako celoroční plnění, cena byla sjednána jako měsíční a takto také byla fakturována.

### *Posouzení věci krajským soudem*

19. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl soud u ústního jednání dne 19. 4. 2023, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce nadto navrhl nad rámec již navržených důkazů vyslechy osob, které na sobě reklamu „vozily“.
20. K důkazní návrhům žalobce krajský soud uvádí, že tyto neakceptoval, neboť s ohledem na právní posouzení věci (viz níže) je shledal pro rozhodnutí věci nadbytečné.
21. Krajský soud se ohledem na obsah žalobních námitek zabýval primárně otázkou usnesení důkazního břemene žalobcem, potažmo správcem daně, neboť ať už jsou žalobní námítky formulovány jakkoli, směřuje žaloba v zásadě do otázky posouzení, zda žalobce unesl své

důkazní břemeno ohledně prokázání přijetí plnění v deklarovaném rozsahu, potažmo otázky usnesení důkazního břemene správcem daně ohledně pochybností o správnosti, věrohodnosti, úplnosti a průkaznosti účetních dokladů.

22. Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) platí, že *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*
23. Z ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyplývá, že *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
24. Obecně lze uvést, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně tedy musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86).
25. Pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, a podaří se mu prokázat, že existuje „pochybnost“, aktivuje se opět důkazní břemeno daňového subjektu. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
26. Z hlediska unesení důkazního břemene je nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277,

publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by mu daňovou povinnost snížil.

27. Krajský soud má předně za to, že byly dány dostatečné důvody, resp. pochybnosti pro to, aby správce daně postupoval podle § 92 odst. 4 daňového řádu a vyzval žalobce k prokázání rozhodných skutečností. Primárním důvodem postupu správce daně byla jím tvrzená obecnost smluvních ujednání ve spojení s dalšími do té doby zjištěnými skutečnostmi.
28. Podle krajského soudu však již neobstojí závěr správce daně a žalovaného, že v řízení se nepodařilo prokázat, že žalobce přijal ve zkoumaných zdaňovacích obdobích plnění v deklarovaném rozsahu.
29. Správce daně a žalovaný argumentovali tím, že ujednání ve smlouvách o reklamě bylo sjednáno velmi obecně, přičemž odkazovali na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007 č. j. 5 Afs 165/2006-133, resp. ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Afs 238/2017-25. Citované rozsudky nejsou na projednávanou věc přílehlavé – první z nich se týká smlouvy o zprostředkování, v rámci níž nebyly ujednány žádné bližší podrobnosti, ve druhém rozsudku se pojednává o plnění vyplývajícím ze smlouvy o dílo na zednické a stavební práce, kdy však žalobce neprokázal faktické přijetí fakturovaných služeb od deklarovaných dodavatelů, resp. rozsah, jakým se dodavatelé účastnili na deklarovaných pracích (a to za situace, kdy uvedené společnosti nebyly vždy jedinými subdodavateli žalobce na jím prováděných stavebních pracích).
30. Podstatné pro posouzení projednávané věci je podle krajského soudu především obsah smluv o zajištění reklamy (které byly žalobcem správcem daně předloženy již v rámci místního šetření); krajský soud proto uvedenými smlouvami, zejm. pak ze dne 4. 1. 2016 a 2. 1. 2017 zopakoval u ústního jednání dne 19. 4. 2023 dokazování a zjistil, že co do obsahu ujednání stran povinnosti dodavatele a ceny plnění hrazené žalobcem jsou uvedené smlouvy totožné. Vyplývá z nich, že společnost RENTOR se zavázala v roce 2016, resp. 2017 označit logem žalobce doprovodná vozidla, motocykly, dresy jezdců, a tak propagovat činnost firmy FROS. Tuto povinnost se společnost RENTOR zavázala plnit při motokrosových podnicích Mistrovství Moravy, TOP AMA v Polsku, Mistrovství Slovenska, Mezinárodní mistrovství ČR a Mistrovství světa. Za plnění uvedených povinností se žalobce zavázal hradit společnosti RENTOR částku 450 000 Kč měsíčně.
31. Krajský soud má za to, že povinnosti dodavatele byly sjednány zcela konkrétně, jasně a srozumitelně: označit logem žalobcem doprovodná vozidla, motocykly, dresy jezdců, a to na jednotlivých sportovních akcích, které byly ve smlouvě taktéž zřetelně vymezeny. Z ujednání ve smlouvách o zajištění reklamy přitom skutečně nevyplývá, že by povinností dodavatele bylo označit *veškerá doprovodná vozidla, motocykly a dresy (všech) jezdců* s tím, že by se tato vozidla musela vyskytovat na všech sportovních akcích vyjmenovaných ve smlouvě. To podle krajského soudu není ani logicky možné požadovat, již jen např. z důvodů, které nelze při sjednávání smlouvy předvídat – zrušení sportovní akce, nefunkční vozidla či motocykly, neúčast některého z jezdců společnosti RENTOR na některých závodech apod.
32. Naopak, jeví se jako zcela logický výklad smluvních ujednání mezi žalobcem a společností RENTOR, že dodavatel dostojí svým povinnostem, pokud při (některé) sportovní akci,

která bude v průběhu trvání účinnosti smlouvy probíhat, označí logem žalobce doprovodná vozidla, motocykly a dresy jezdců.

33. Vzájemné plnění účastníků smlouvy bylo totiž zjevně ujednáno jako paušální; tedy, společnost RENTOR se zavázala v průběhu trvání smlouvy ke službě - označit logem žalobce vozidla, motocykly a dresy při sportovních akcích a žalobce se zavázal za tato plnění ze strany společnosti RENTOR v průběhu trvání smlouvy hradit měsíční (paušální) částku, bez ohledu na to, zda v měsíci, za který je částka hrazena, došlo ze strany RENTOR ke konkrétnímu plnění. Takovému ujednání nic nebrání a není ani v rozporu s daňovými předpisy, zejm. zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“).
34. Pro prokázání přijetí zdanitelných plnění tak není třeba, aby bylo prokázáno plnění v konkrétním měsíci, ale postačí, aby v průběhu trvání smlouvy plnil dodavatel reklamy podle sjednaných parametrů a konkrétních možností své povinnosti, v daném případě tedy, aby označil logem žalobce doprovodná vozidla, motocykly a dresy jezdců na probíhajících sportovních akcích.
35. Uvedené paušální ujednání o poskytování služeb ze strany dodavatele pro žalobce lze připodobnit ujednání o poskytování právních služeb mezi advokátem a jeho klientem, kdy je zcela běžnou praxí, že klient se zaváže advokátovi hradit měsíční paušální částku za poskytování právních služeb bez ohledu na to, zda v konkrétním měsíci jeho služeb využije.
36. Krajský soud má za to, že žalobce naplnil podmínky pro nárok na odpočet daně ve smyslu § 72 ZDPH. Na posouzení splnění formálních podmínek nároku na odpočet daně podle § 72 ZDPH přitom podle soudu nemá vliv ani pochybnost správce daně o výši ceny či další okolnosti (správcem daně zdůrazňovaná přiměřenou mírou obezřetnosti žalobce). Tyto úvahy mají obecně místo v případném neuznání nároku na odpočet daně v případě, kdy správce daně dospěje k závěru o tom, že daňový subjekt byl účasten na podvodu na DPH, což však není projednávaný případ.
37. Jakkoli tedy primárně došlo k aktivaci důkazního břemene žalobce v důsledku pochybností správce daně, je nutné konstatovat, že nejen předloženými důkazními prostředky ze strany žalobce, ale také vyhledávací a analytickou činností správce daně, jejichž výsledky byly shrnuty žalovaným v napadeném rozhodnutí, bylo v daňovém řízení prokázáno, že žalobce přijal plnění od dodavatele RENTOR ve sjednaném (deklarovaném) rozsahu.
38. Krajský soud tak přisvědčil žalobním námitkám stran nesprávných závěrů o skutkovém stavu v kontextu provedení dokazování a následného nesprávného právního posouzení správcem daně, potažmo žalovaným, a shledal napadené rozhodnutí nezákonné.

#### *Závěr a náklady řízení*

39. Krajský soud proto žalobě vyhověl a podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:
- a) zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč
  - b) náklady právního zastoupení advokátem

- |   |   |  |            |
|---|---|--|------------|
| - | odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:   | § 7, § 9 odst. 4 písm. d)<br>vyhl. č. 177/1996 Sb. | 9 300 Kč   |
|   | 1) příprava a převzetí věci   |  |            |
|   | 2) sepis žaloby   |  |            |
|   | 3) replika žalobce  |  |            |
| - | paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci   | § 13 odst. 4<br>vyhl. č. 177/1996 Sb.              | 900 Kč     |
| - | cestovné zástupce žalobce k ústnímu jednání dne 19. 4. 2023 motor. vozidlem tj. náhrada za 342 km podle § 1 písm. b) vyhl. č. 467/2022 Sb. ve výši 1778,40 Kč (tj. 342 km x 5,20 Kč) a náhrada za spotřebované PHM ve výši 1 086 Kč (tj. 342 km x 7,2 l x 0,01) podle § 4 písm. c) vyhl. č. 467/2022 Sb., |  | 2864,40 Kč |
| - | celkem  | § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.                 | 800 Kč     |
|   | náhrada za ztrátu času za 8 půlhodin po 100 Kč  |  |            |

*Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)*

19 776 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem

k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

### Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19. dubna 2023

JUDr. Monika Javorová  
předsedkyně senátu